

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

כג.

עין משפט
גר מצוה

קנב א מיי פ"ג מהל'
אבל הל' ט טושיע
י"ד סי' שטפ ספי' ז'
קנב ב מיי' טס פ"ג הלכה
ה סגמ עשין ז'
טושיע טס סי' שג ספי'
ז'
קנב ג ד ה ו מיי' טס
פ"ו הל' ה טושיע
טס סי' שג ספי' א ז'
קנב ז מיי' טס פ"ה הל'
ג ופ"ו טס הלכה ד'
סגמ עשין דרכין ז טושיע
טס סי' שפט ספי' ה ז'

רבי יהודה אומר לא הוצרכו זירושלמי פוסק הלכה כדברי המוסקיף צימים (שצעה) ורלאמי כשהייתי קטן רצינו יתחק זקני שלח היה יושב במקומו עד שצוע רביעי ולא ידעתי טעמו שאם היה סוכר כ"י יהודה א"כ יסבור כמותו שצנייה שאינו יולא מפתח ציתו מיהו י"ל זהא אשכחנא טובא לעיל לדצילות שצעה וק"ל הכי ושמא טעמו כרצנו ומשום דלרין לישב במקומו ואינו מדבר וטוב יותר שיסב חוץ למקומו דשמא אין אסור לדבר כי אס במקומו: **עך** שיעברו שלשה רגלים. עד שיהיה שלשה רגלים בלא שמה ולא ישכח אהבת אשתו ולא יהא זכור מן הראשונה אחרת ולא יהא זכור מן הראשונה [שלח] יהא ז' דעות במטה ועוד פן זכירנה אהבת אשתו לקנטרה ודומיאל דהכא אמרי' לעיל (ד' כה): מתה אשתו ונשא אשה אחרת אינו רשאי ליכנס לציטו כו' פירש ה"ר יונה דלין שייך לפסוק כרצי יהודה דאמר שני רגלים משום דק"ל לעיל (ד' כג). כדרי המיקל בצאל דהא מילתא דפליגי בה הכא אין זו בצאל דימי אצלו כלו הן:

ואמר לאחותה בבית הקברות. לאו דוקא שהאצל כל שצעה אסור ורביז"א מפרש דזו היא האשה שאומר צוצחים פ' טבול יוס (ד' ק). שמתה בערב הפסח ואמרי' לעיל אפי' יוס אחד אפילו שעה אחת בטלה זמנה גזרת שצעה ומיהו משמע שסוכר כאותו הפירוש שפי' למעלה שצס ה"ר יונה שאסור צרחייה עד הערב זהו מצעוד יוס ודין הניחה לו צנים קטנים מיד * מותר לישא ולצעול וכן אין לו צנים פירשתי בתוספות יצמות (ד' מג: וסס ^א) וכן צככות פ"ק (ד' ז. ^א) ובתשובות ומה שאמר פ"ק (ד' ז. ^א) שמתה (פ"ו) צהאי מילתא דנסיב לאלתר ולא צא עליה עד זמן מרובה והאי דלמרינן אין לו מי שימשנו מותר ואין לרין להמתין שלשה רגלים כצבתי במקום אחר:

ב שצעים יום לגיהוץ. דוקא גיהוץ אסור אצל בלא גיהוץ כגון כיצום מותר דלמרינן לקמן (ד' טו:). אל תצכו למת הא כיצד שלשים יום לגיהוץ ולתספורת וצמסכת שמחות (פ"ו) שלשים יום לגיהוץ כיצד כו' וצירושלמי גזרת שלשים יום גיהוץ ותספורת אצל כיצום משמע דשרי דלמרינן פ' החולץ (יצמות מג:). גבי אלמנה מפני הגיבול וקאמר בצבול שלה גזרת יוס ופירין ק"ל וחומר מה צמקום שאסור לכנס מותר לחרס צמקום לכנס אינו דין שמתה לחרס והקדמיאל צמסכת שמחות (פ"ו) שמונה ימים קודם הרגל אס ראה לכנס ולספר הרשות צידו לא ספר לא כיצם ערב הרגל אסור לספר ולכנס עד שישלמו שלשים יום משמע דכיצום נמי אסור נראה ההוא כיצום היינו גיהוץ ומאחר דכיצום שרי גיהוץ נמי שרי לדין כדאמרי' פ"ק דכתובות (ד' י:). ופ"ד דתענית (ד' כט:). דגיהוץ שלנו ככיצום שלהן והקשה ה"ר שמואל מוורוד"ס דהא צשמעתין צציי נפיק כו' והא צצבל הוו קיימי דגיהוץ דלגינהו אינו אלא כיצום ומי"מ אסרי ומירן רצינו יתחק דפעמים שהיו מצויים מא"י כלים מגוהצין או שמה פעמים שמציין אומנין יודעין לגהץ כבארן ישראל והא דתינא צתוספתא (פ"ג) כל אלו שאמרו מותר לספר צמועד מותר לספר צתון שלשים יוס אצל כל אלו שאמרו מותר לספר לכנס וכמו דאסור צתון שלשים יוס של אצל לומר דכיצום נמי היינו גיהוץ ומורי ריב"ז א"ל היה אסור לכנס צתון שלשים יוס ואינו נראה לדחות כל אלו והא דקאמר צפרק החולץ (יצמות ד' מג: וסס) מקום שמתה לכנס היינו צצני דהתירו לגלח ולכנס צציש פירקין (ד' י:). צא ממדינת הים ויואל מצית האסורין ומה שאסור טס צתשעה צצא לכנס היינו דוקא טעמא שיכול להמתין אחר צתשעה צצא הואיל ואסורו אינו מושך כל כך וגרסינן שפיר צמקום שמתה לספר כדפרישתי וא"ל למוחקו וא"ל לישצו צצשה או צגילוח כל הראש כדברי המפרשים שרז"ס לישצו גירסת הספרים והארכמי צתוספות יצמות (ג"י טס) וגרסינן לקמן (ד' טו:). אל תצכו כו' הא כיצד שלשים יום לתצוקת ולתספורת והא דאמר לעיל (ד' טו:). אצל אסור צכככות משמע לאחר שצעה שרי התס צצנים איירי ולא צנתר וחול חה יוכל להיות מותר לאחר שצעה צתוספות הרב כך פירש לאסור וצצס רצו פירש היתר ולפי מה שפירש דכיצום אסור כמו גיהוץ ניחא קושיית ה"ר שמואל מוורוד"ס מיהו מורי לא היה מפרש ממש לאסור כל כיצום אלא היה מפרש דהאי צצרייתא דאסרה כיצום היינו צצאי' דכיצום שלהן כגיהוץ שלנו וההיא דקתני גיהוץ ולא כיצום היינו צצבל מיהו לפי זה לא היה אסור לדין כי אי אס גיהוץ אכן היה ר"י מפרש צלא צרייה כמו שפירש רצינו יתחק הזקן צצצבל היו פעמים אומנים מא"י יודעין לגהץ וכלי פשתן אין צצן משום גיהוץ וחולק על הש"ס ירושלמי דקתני התס כל שלשים יוס לגיהוץ אסור ללצוש כלי זמר מגוהצין חדשים וכלי פשתן מגוהצים לצנים פירש צתוספות הרב דהא דאסרי גיהוץ דוקא ללצוש אצל לגהץ מותר והא דקתני כל שלשים יוס לגיהוץ היינו אסור ללצוש כלים מגוהצין כו' עד מותר להוליך כלים לגיהוץ צתון שלשים ואינו יודע אס היה אומר הרב היתר צכיצום תון שצעה ומחלק נמי צין לכנס או ללצוש מיהו רצינו יתחק זקני מפרש צתשובתו דאפי' לכנס ולהניח אסור מותר לספר אסור מותר צצ' צצא דלמרינן דגיהוץ שלנו ככיצום שלהן משמע דכיצום שלנו אינו ככיצום שלהם והכי איתא צדיא צפ"ק דכתובות (ד' י:). מיהו לענין ימי אצילות אסור ככיצום שלנו אפי' צתשעה צצא צמחירין העולם צכיצום שלנו מתון המנהג כמו שהמירנו לענין אצילות דצצר מליח דשרי בהלכה ורגילין לגהוג צו אסור ומיהו אינו מצין מנין לו להקל צתשעה צצא ותר מימי אצלו דלדרצנה צפרק צתרת דתענית (טס) נראה לי שמחמיר יותר לענין גיהוץ כלי פשתן צצמי אצלו מצמועד וצמטפחות ידים השיצ רצינו שאף על פי שהתירו צמועד אסורין צימי אצלו כדלמרינן לעיל (ד' ק:). כל שאמרו מותר לגלח צמועד כו' והתניא אסורים ומוקי לה צתכפוחו אצלו: **רבא** נפיק כו'. ופי' צתוספות דאציי ורצא הלכה כרצא וא"כ מותר ללצוש כלים מגוהצין צצובין אפילו חדשים או שינים אפילו לצנים וכן פסק ר"ס:

הגהות הב"ח
(א) גמי שניה יולא וזני יושב במקומו ואינו מדבר שלשית יושב במקומו: (ב) שם וזני יושב במקומו ואינו מדבר רביעי יושב ואינו מדבר רביעי יושב ו: (א) שם ואחד כלס שינים יולאין מתחת המכבש רבי אומר:

גליון הש"ס
גמ' שבת ראשונה אינו יוצא עין לקמן ד' כו ע"א תוס' ד"ה אס יול: שם צברא דברבלא כרבי. עין לקמן ד' קד ע"ב תוס' ד"ה נכרת אילנים: תוס' ד"ה ואמר לאחותה וכו' מותר לישא ולצעול. י"ל שצמית ולצעול ט"ס הוא:

רבינו הגנאל

וקורין שבעה ויוצאין רבי יהושע בן קרחה אומר לא שילכו ויטיילו בשוק אלא יושבין ודומין * ואין אומרים שמועה ואגדה בבית האבל אמרו עליו על ר' חנניה בן גמליאל שהיה אומר שמועה ואגדה בבית האבל. ת"ר אבל שבת ראשונה אינו יוצא מפתח ביתו. שניה יוצא ואינו יושב במקומו, שלישית יושב ואינו מדבר, רביעית יושב ואינו מדבר, רביעית יושב לכל אדם. ר' יהודה אומר לא הצריכו לומר כבש ראשונה שהכל נכנס אצלו לנחמו. אלא שניה אינו יוצא מביתו, שלישית יוצא ואינו יושב במקומו, רביעית יושב ואינו מדבר, חמישית היה לכל אדם. ^א והיא דרגילין אבלים לצלוי [ב]נסת, קדמי ואחורי ומתו במקום אבלים [ב]מבול. ואיכא נמי בבבל דעבדי הכי. ת"ר כל שלשים אסור לישא. [מתוך] אשמו אסור לישא אחרת עד שיעברו עליו שלש רגלים. ר' יהודה אומר רגל ראשון ושני אסור, שלישי מותר. ואם אין לו בנים, מותר לישא לאתרו משום ביטול פריה ורביה. הניחה לו בנים קטנים, מותר לישא אשה לאתרו מפני צרונתו. ומעשה שהתן אשתו של יוסף הבהן, ואמר לאחותה ועדיין הם בבית הקברות, לבי ופרנסי בני אחותך, ואעפ"כ לא בא עליה אלא לאחר שלשים יום לגיהוץ. אחד כלים חדשים ואחד כלים ישנים יוצאין מתחת מכבש. ר' אומר לא אסור אלא כלים חדשים בלבד. אבי נפק בגרדא דסרבילא כו'. רבא נפק א בהימצאה רומניאא סומקתא חדתי, כו' [ואלעזר בר] שמעון. וקיימא לו כרובא ואליאב דר' אלעזר בר' שמעון. ירושלמי שני אחין שני שותפין שני טבחין שני חנוונין, שאיריב לאחד מהן דבר, ארו ונעלין חנותם. ופועלין עושין צביצעה במקום אחר. מתינא מפני שאמרו שבת עולה ואינה מוסקת. בני יהודה ובני גלילא, (דהכי) [דהינן] אמרי יש אבלות בשבת, מדקתני במתינא (ושבת עולה, (והכי) [והינן] אמרי אין אבלות בשבת מדקתני אינה מוסקת, דאי (ס"ל) [ס"ן] יש אבלות בשבת, (א) כיה גמט הריננין ז"ל גמ' מ"א בשער האלנות בסם רב האי גאון ז"ל ועי' צבא"ש כהן, ג) כיה גי' הערוך בערך המילתא ועי' בערך חמלתא הריננין ז"ל גרס צביימיתא רומייתא.

י
א) כיה גמט הריננין ז"ל גמ' מ"א בשער האלנות בסם רב האי גאון ז"ל ועי' צבא"ש כהן, ג) כיה גי' הערוך בערך המילתא ועי' בערך חמלתא הריננין ז"ל גרס צביימיתא רומייתא.